

Immigració, eines governatives i minorització (I)

written by Jaume Gras i Bartrolí | 17 de gener de 2024

Es nota un cert tuf d'hipocresia conventual –la que ens té acostumat la política autonomista–, quan des de Junts s'anuncia que han aconseguit competències relacionades en immigració. En principi donaven a entendre que es tractava del control de fronteres, però des de fa anys ja sabem amb qui tractem i donem per descomptat que això no serà així. De cap de les maneres.

Al cap d'un parell de dies, cada partit hi deia la seva i els d'ERC, que tenen en la immigració el nínxol de futur, es mostraven preocupats i afirmava que d'això no hi ha res. A més, acusava els companys de República de xenòfobs fent servir el guió de política de guinyol. Tot i ser ara els responsables regionals, semblava que aquest negociat no els hi fa el pes i els crema a les mans. Es notava que la immigració, si no està relacionada amb serveis socials o amb repartir subvencions i ajudes, no els interessa pas gaire. El més important per l'administració amable és ser molt cordial i generós i fer amics per sempre.

Deixem que transcorrin uns dies per aclarir com acaba aquest nou "acord històric". De seguida sabrem si parlem de política o de màrqueting declaratiu. Com sempre. Cal que passin unes quantes setmanes més per saber com evolucionarà tot plegat. Dit això, i oferint un marge estret de confiança que no es mereixen, té tota la pinta que ens trobem davant d'una nova representació teatral. *Teatro del bueno* que deia en Mourinho que amb mirada lusitana ens tenia ben apamats des de feia anys.

Ja em perdonaran, però tot aquell cerimonial publicitari dels alcaldes del Maresme focalitzant, com sempre, i relacionant la immigració només amb accions governatives i punitives em sembla massa recurrent. Té tota la pinta d'una primera part d'un guió elaborat per crear l'ambient idoni abans del *reencuentro* de debò a Madrid, "perquè som gent pragmàtica, però nosaltres marquem l'agenda". I per encetar un debat estèril que només serveix per desviar l'atenció del problema número u del país que no és altre que el de la minorització sistemàtica i recurrent dels indígenes, i això no es resol només amb una reivindicació governativa. Finalment, la qüestió principal és erradicar la constant minorització, iniciada fa moltes dècades. Un fenomen que en contra de revertir s'ha agreujat considerablement d'ençà dels darrers anys del Pujolisme, a tombant de segle. L'aritmètica és gairebé infal·lible i sempre triomfa enfront de l'estupidesa.

Observant com s'han comportat darrerament els "nostres" és impossible recórrer novament amb allò tan tronat que la culpa és de Madrid. L'autonomia és això, i són ells els que des de fa 45 anys fan la feina de Madrid i, de pas, la pròpia quan també miren d'optimitzar els seus recursos i els dels sectors més afins.

Ens explicarem per si no s'entén quan diem que el problema de la minorització no és una qüestió d'expulsar els malfactors recurrents. No pretenc relativitzar la nul·la capacitat per controlar els delinqüents, un problema que al meu entendre es podria resoldre presentant una llei a les Corts per pal·liar la reincidència. No cal estranyar-se perquè l'autonomia no ens serveix ni per matar els conills del Segrià que malmetent les collites. Cal demanar permís.

Junts i ERC ja saben des de fa decennis que a Madrid és on es talla el bacallà. Ni que expulsessin cada any els immigrants més conflictius, cosa difícil, la minorització de la catalanitat continuaria avançant implacablement si no es comencen a tocar altres tecles. El problema governatiu és

important, però no deixa de ser una qüestió complementària de la gestió i incidència sobre la demografia que prové de la immigració. Anem a fer números perquè amb els números s'aguanten millor els arguments.

La gran notícia de l'any ha estat l'arribada de gairebé cent quaranta mil persones que han entrat, bàsicament, per l'aeroport del Prat per buscar feina i un món millor. La notícia ha estat més rellevant perquè Catalunya ha superat els 8 milions d'habitants. **Que contents s'han posat des de l'autonomisme polític i econòmic!** A la força cauran més calerons al calaix de la Generalitat.

El que ens havia passat per alt és que l'any passat, el 2022, l'increment va ser també superior a les cent mil persones. És a dir, en un parell d'anys, els ciutadans de Catalunya ha crescut un 4% a conseqüència de l'arribada de gent estrangera. Persones de fora que tot i que la doctrina criolla oficial ens diu que ben aviat ja es transmuten a la catalanitat, no ho són i no parlen la llengua ni saben res del nostre país. Molts, potser la majoria, parlen la mateixa llengua que es parla a Madrid. Ves per on.

Com s'ha distribuït aquesta gent? És massa d'hora per resseguir-ho poble a poble, o ciutat per ciutat, però tot indica que és la Gran Barcelona on s'aculli la major part dels immigrants. Entre altres coses perquè l'efecte crida i les xarxes de recepció familiar o comunitària estan més consolidades i són més nombroses i efectives en aquesta àrea.